

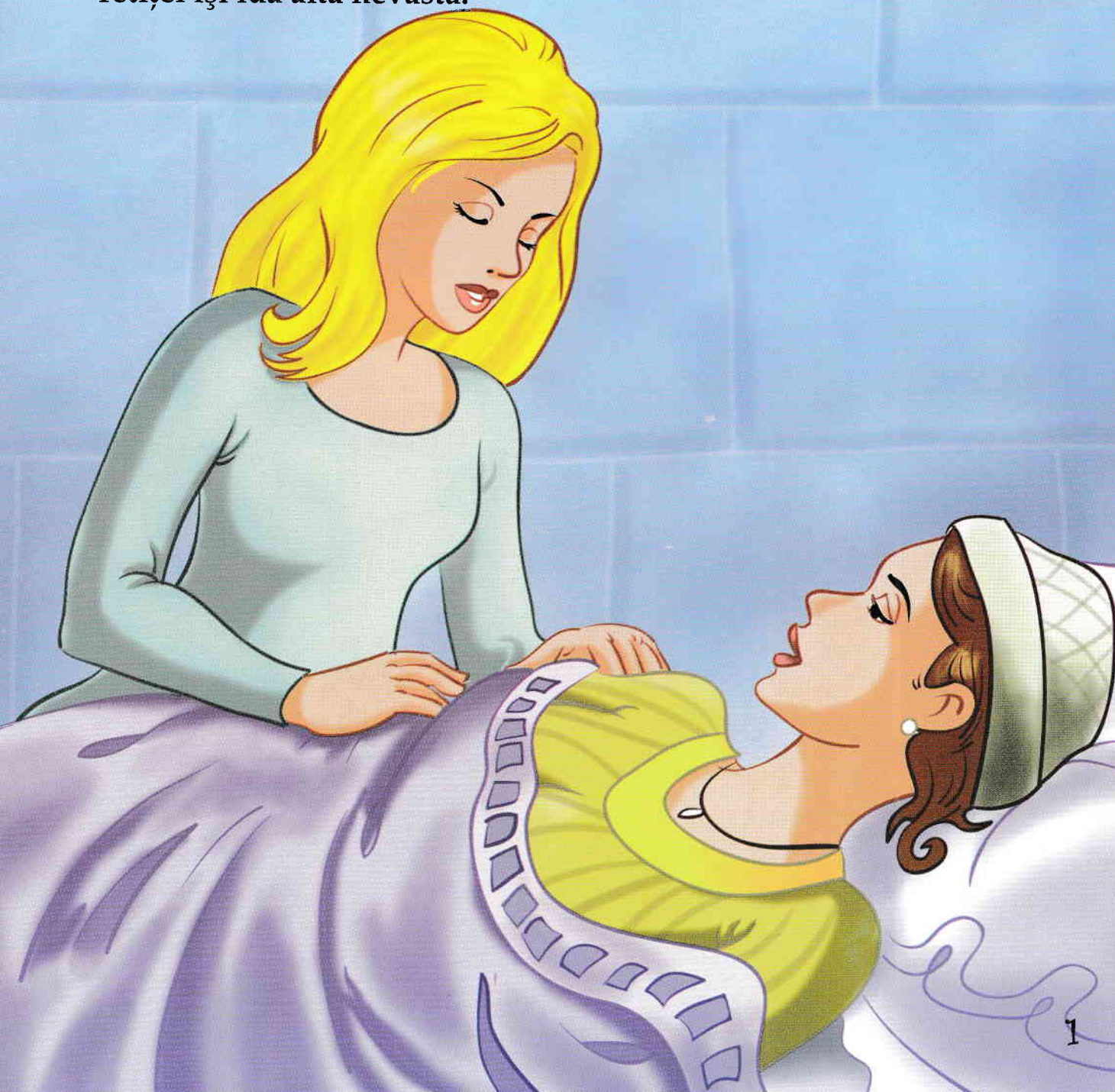
fost odată un om extrem de bogat, iar acestui om i s-a întâmplat să-i cadă nevasta greu bolnavă. Și când a simțit că i s-apropie sfârșitul, femeia și-a chemat la căpătâi singurul ei copil, o fetiță, și i-a spus:

– Draga mamei, orice ți s-ar întâmpla, cată să fii întotdeauna bună și cu sufletul neîntinat.

Zicând aceasta, femeia și-a mai privit o dată copila și a închis ochii pentru vecie.

Fetița se ducea în fiecare zi la cimitir și plângea amarnic la mormântul maică-sii.

Când veni iarna, zăpada se așternu ca o maramă albă peste mormânt, iar în primăvară, când razele soarelui o topiră, tatăl fetei își luă altă nevastă.

meia asta de-a doua își aduse în casă cele două fice pe care le avea. Fetele, nu-i vorbă, erau frumoase, dar pe cât de luminos le era chipul, pe atât de întunecat și plin de răutate le era sufletul. Pentru fetița bogatului începură zile pline de amărăciune.

– Ce, proasta asta se cade să stea cu noi în odaie, o bruftuluiiau fetele. Dacă vrea să mănânce, n-are decât să muncească! La bucătărie cu ea, că acolo e locul ei!

Îi luară straietele cele frumoase și-o îmbrăcară c-o vechitură de rochie cenușie și o încălțară cu niște papuci de lemn.

– Priviți la domnița asta mândră ce gătită e, strigară fetele mașterei, luând-o în răs.

O puseră să robotească din greu de dimineață până la căderea nopții. Seara, fata cădea frântă de oboseală, cuibărindu-se lângă vatră, unde somnul îi era numai amar. Și, fiindcă din această pricină era întotdeauna plină de cenușă și murdară, îi ziseră, în răs, Cenușăreasa.

